

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: L.K., proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň,
 Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.4.2013
 č.j. DSH/3616/13

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 9.4.2013 č.j. DSH/3616/13 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkového oddělení, ze dne 17.12.2012 č.j. PO5585/2012, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod sedmý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal, že se správní orgán v rozporu s judikaturou (např. s rozsudkem NSS ze dne 14.12.2009 sp. zn. **5 As 104/2008**) nezabýval materiálním znkem přestupku a úvahy v tomto směru v rozhodnutí chybí. V daném případě je podle žalobce

přítom otázkou, zda byl vůbec **materiální znak přestupku** naplněn, protože za okolností, kdy žalobce předjížděl velmi pomalu jedoucí malé osobní vozidlo na přehledném úseku jízdy s velmi kvalitním povrchem vozovky dostatečně široké, kdy byly vynikající povětrnostní podmínky a výhledové poměry, přichází v úvahu možnost, že ohrožení zájmu společnosti nedosáhlo ani nepatrného stupně.

Žalobce dále tvrdil, že v daném případě absentovala složka **zavinění**, kdy žalobce o konkrétní dopravní značce na konkrétním místě vědět nemohl, ani ji neměl možnost zaregistrovat. Žalobce ve správním řízení konzistentně tvrdil, že před křižovatkou se nachází horizont, ale i přes tento horizont je ze vzdálenosti 300 m od výjezdu ze zatáčky možnost vidět nákladní vozidlo s vysokou nástavbou vjíždějící do křižovatky. Protokol o ohledání místa spáchání přestupku však neobsahuje úvahy prověřující žalobcovo tvrzení, že nákladní vozidlo viděl ze vzdálenosti nikoli 100 m, ale na vzdálenost 300 m. Podle žalobce mělo být provedeno zkoumání ze vzdálenosti 300 m od křižovatky, pokud měla být měřením a zkoumáním výhledových poměrů vyvrácena či potvrzena tvrzení žalobce. Toto správní orgán neudělal, v protokolu se uvádí pouze, že výhled na odbočku na obec Jeníkovice se otvírá po přejetí horizontu 100 m před odbočkou. Správní orgán odmítl tvrzení žalobce a označil je za účelové hlavně proto, že údajně bylo místním šetřením a fotodokumentací prokázáno, že při výjezdu z levotočivé zatáčky ve vzdálenosti 300 m nemohl žalobce žádné nákladní vozidlo najíždějící do křižovatky vidět. Tyto spekulace správního orgánu podle žalobce nemají a nemohou mít oporu ve spise, protože jsou v rozporu se skutečností. Podle žalobce lze souhlasit s tím, že z výjezdu ze zatáčky není vidět křižovatka jako taková, avšak žalobce tvrdil, že z této vzdálenosti viděl nákladní auto, resp. horní část jeho nástavby. Když se blížil a následně vyjel na horizont, spatřil již celý prostor křižovatky, a tehdy vozidlo zastavilo přímo za křižovatkou na pravém okraji vozovky tak, že pravá kola vozidla byla již mimo silnici na trávě. Podle žalobce vozidlo nejspíše zastavilo těsně u dopravní značky zákaz předjíždění, protože když okolo něj projel, žádnou značku nezaregistroval. Napadené rozhodnutí opírající se o protokol o místním šetření a pořízenou fotodokumentaci je podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále žalobce namítal, že ohledně výsledku svědkyně B. nevidí žádný rozdíl oproti jeho vlastní výpovědi. Ve skutečnosti, že uvedla, že nákladní vozidlo stálo pravými koly v příkopu, žalobce nevidí problém, když svědkyně není žádný odborník na to, aby precizně formulovala místo, kde se nacházela pravá kola vozidla. Za příkop podle žalobce považovala travnatou část vedle asfaltové části vozovky. Pokud správní orgán potřeboval více upřesnit polohu kol vozidla, mohl podle žalobce pokládat svědkyni doplňující otázku, což neučinil. Dále pokud měl správní orgán pochybnosti o tvrzení žalobce a svědkyně B., měl k místnímu šetření předvolat i tuto svědkyni, aby určila, kde vozidlo zastavilo. Rovněž žalobce mohl být podle svého tvrzení správním orgánem nejprve vyzván, aby upřesnil popis nákladního vozidla zejména s ohledem na jeho výšku a případně zajistil pro potřeby řádného provedení místního ohledání obdobné vozidlo. Ohledně patníku, který se měl údajně před dopravní značkou nacházet, je podle žalobce nepodloženou spekulací úvaha správního orgánu, že se patníky umísťují naproti sobě mimo vozovku, a jelikož se na místě ve směru na Horšovský Týn nachází patník, není důvodu se domnívat, že v den přestupku byl umístěn jinak či vůbec. Podle žalobce skutečnost, že se patníky umísťují naproti sobě, nedokazuje, že v konkrétní den se patník na daném místě nacházel. Správní orgán je povinen věc postavit najisto v souladu s **§ 3 správního řádu**.

Žalobce trval na tom, že dopravní značku vidět nemohl, a proto mu svědčí zásada **in dubio pro reo**. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 22.7.2011 č.j. 7 As 102/2010-91, podle něhož *v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že se obviněný dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový stav nenaplnuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek*. Dále žalobce poukázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 16.6.2011 sp. zn. I US 864/11, podle něhož *presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoli rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, ale naopak je nutné je vyložit v jeho prospěch. Z presumpce neviny plyne pravidlo in dubio pro reo, podle něhož není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani dalším dokazováním, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného*.

Dále žalobce namítal, že jako důkaz byly použity fotografie pořízené při místním šetření. Když se žalobce po vydání prvoinstančního rozhodnutí dostavil ke správnímu orgánu se žádostí o nahlédnutí do správního spisu, bylo mu správním orgánem zatajeno, že nějaké fotografie existují. Respektive v rámci nahlížení do spisu a žádosti o kopii určitých částí spisu mu nebyly žádné fotografie předloženy. Tímto byl žalobce podle svého tvrzení omezen na svém právu seznámit se se všemi podklady použitými pro rozhodnutí podle **§ 36 odst. 3 správního řádu**.

Žalobce rovněž namítal, že při jednání dne 1.10.2012 jeho zástupce navrhl provedení důkazu **znaleckým posudkem** na zhodnocení technické přijatelnosti vyjádření žalobce. Následně žalobce v podání, v němž sděloval totožnost svědkyně, uvedl, že na návrhu na provedení znaleckého posudku netrvá v případě, že bude řízení zastaveno. Vzhledem k tomu, že správní orgán řízení nezastavil, zůstal v platnosti návrh na provedení znaleckého posudku a správní orgán měl povinnost se jím zabývat, příp. přezkoumatelným způsobem doložit, proč se rozhodl důkaz neprovést. To podle žalobce nebylo učiněno. Pokud se správní orgán rozhodne nahradit zadání znaleckého posudku vlastním místním šetřením, měl povinnost vyložit podle žalobce, proč nebylo třeba tento posudek znalci zadat a proč postačovalo místní šetření.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 23.5.2012, podle něhož žalobce v tento den v 8:45 hodin na silnici č. II/193 mezi obcemi Horšovský Týn a Domažlice řídil motorové vozidlo Škoda Octavia RZ... ve směru na obec Domažlice, nerespektoval svislou dopravní značku č. B21A „Zákaz předjíždění“ a předjížděl před křižovatkou na obec Třebnice před ním jedoucí vozidlo značky Škoda Fabia RZ ... Žalobce se do oznámení vyjádřil tak, že si bohužel nevšiml značky zákazu předjíždění, jinak by samozřejmě na přehledném úseku nepředjížděl. Z úředního záznamu dále vyplývá, že hlídka policie nejprve zastavila předjížděné vozidlo značky Škoda Fabia a zjistila totožnost řidičky a následně dojela vozidlo žalobce.

V podání, které správnímu orgánu I. stupně došlo 24.8.2012, žalobce uváděl, že když ho policisté kontrolovali, popravdě zapsal své vyjádření, že si žádné dopravní značky nevšiml. Protože během své dlouholeté praxe v řízení velmi poctivě dodržuje pravidla silničního provozu, o čemž svědčí absence záznamu v kartě řidiče, avšak policisté mu tvrdili, že tam je značka zákazu předjíždění, žalobce se jel později přesvědčit na předmětné místo. Značka zákaz předjíždění je umístěna za křižovatkou cca 2 km před místem, kde žalobce předjížděl. V tu chvíli žalobci bylo jasné, jak k události došlo, a proč žalobce značku neviděl ani nemohl vidět. Když před křižovatkou ve vzdálenosti 300 m projížděl levotočivou zatáčkou, viděl, jak ke křižovatce z pravé strany přijíždí nákladní auto s nástavbou, které najelo na hlavní silnici, ale těsně za křižovatkou najelo pravými koly vpravo mimo silnici do trávy, zastavilo a rozsvítily se na něm varovné blikáče. Žalobce přijížděl ke křižovatce, stojící vozidlo objel a pokračoval v jízdě. Po cca 2 km jízdy přijel na horizont na konci krátkého lesního úseku, kde viděl velmi pomalu jedoucí osobní vozidlo, podle jeho odhadu mohlo jet cca 50-60 km/h), a protože se jednalo o přehledný úsek a v protisměru nic nejelo, vozidlo předjel. Podle žalobce tím, jak vysoké nákladní auto najelo těsně za křižovatkou na pravý okraj silnice, zakrylo dopravní značku, a žalobce neměl žádnou reálnou možnost ji vidět. Když vyjížděl ze zatáčky, tak s ohledem na vzdálenost a horizont stoupání v žádném případě, a když se blížil ke křižovatce a křižovatkou poté projížděl, značku opět nemohl vidět s ohledem na stojící nákladní auto. Dále podle žalobce v okamžiku, kdy po cca 2 km jízdy předjížděl, nic nenasvědčovalo tomu, že by se mohlo jednat o úsek se zakázaným předjížděním, protože úsek byl přehledný, silnice dostatečně široká a povrch vozovky vynikající.

Svědék pprap. J.D. dne 1.10.2012 uvedl, že vedle žalobce seděla ve vozidle spolujezdkyně. Dále svědek potvrdil, že v předmětném místě jsou na vozovce vyznačeny pouze krajnice a podélná čára na vozovce není. Žalobce policistům přiznal, že předjížděl a vysvětlil to tím, že si nevšiml značky zákazu předjíždění. Svědkyně M.H. vypověděla, že neví, jakou rychlostí jela v okamžiku, kdy byla předjížděna, ale podle svých slov rychle nejedí. Svědek pprap. K.Š. uvedl, že jim žalobce přiznal, že předjížděl, neboť o zákazu předjíždění nevěděl.

Zástupce žalobce navrhl vypracování znaleckého posudku za účelem zjištění technické přijatelnosti výpovědi žalobce. V podání ze dne 5.10.2012 žalobce sdělil totožnost spolujezdkyně s tím, že v případě, že by se správní orgán rozhodl řízení zastavit, na návrzích na doplnění dokazování netrvá.

Svědčce S.B. dne 29.10.2012 vypověděla, že žalobce je její bývalý šéf a stejně jako ona je obchodní zástupce a cca jednou za dva měsíce, když mají společnou trasu, jezdí spolu. Předjížděli vozidlo, které jelo asi 50 km rychlostí. Po zastavení policisty byli překvapeni sdělením, že v daném místě byla dopravní značka zákaz předjíždění, neboť ani svědkyně jako zkušená řidička jezdící denně cca 300 km si jí nevšimla. Později si s žalobcem znovu místo projeli a našli dopravní značku. Tehdy si svědkyně vzpomněla, že v době, kdy místem projížděli, z pravé strany přijelo ke křižovatce stříbrné vozidlo, které odbočilo na silnici a ihned po odbočení zastavilo. Zastavilo tak, že levými koly stálo na silnici a pravými v silničním příkopu.

Podle protokolu o ohledání místa přestupku ze dne 22.11.2012 výhled na odbočku na obec Jeníkovice se řidiči jedoucím ve směru na obec Domažlice otevírá po přjetí horizontu cca 100 m před odbočkou. Ve stejném okamžiku je viditelná dopravní značka B21A umístěná za odbočkou. Dopravní značka je osazena 18 m od hranice křižovatky ve směru na obec Domažlice. Mezi dopravní značkou a hranicí křižovatky je ve vzdálenosti 11 m před dopravní značkou umístěn patník. Cca 1,4 m od hranice zpevněného povrchu vozovky je střed silničního příkopu. Byla pořízena fotodokumentace okolí dopravní značky. Na fotografii č. 45 pořízené z místa autobusové zastávky je zachycena křižovatka a za ní dopravní značka B21A.

Ze správního spisu dále vyplývá, že při místním šetření pořízená fotodokumentace není pevně připojena do spisu, nýbrž je na CD volně vloženém mezi stránky a nezačíslovaná a rovněž není zmíněna ani v přehledu obsahu spisu.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku s tím, že správní orgán I. stupně neshledal ve výpovědích svědků rozpory, které by odůvodňovaly pochybnosti o důvěryhodnosti svědeckví. Shodně se žalobcem popsala okolnosti zakrytí dopravní značky zakazující předjíždění i spolujezdkyně žalobce S.B. Oba popsali shodně situaci tak, že když se blížili ke křižovatce, za níž je značka umístěna, viděli, jak ke křižovatce přijíždí z pravé strany nákladní vozidlo, které po odbočení na silnici, po které přijížděli, zastavilo bezprostředně za křižovatkou, a to pravými koly mimo komunikaci. Podle správního orgánu I. stupně toto tvrzení žalobce i svědkyně je účelově nepravdivé, činěné ve snaze vyhnout se postihu za protiprávní jednání, v případě svědkyně ve snaze pomoci žalobci se postihu vyhnout. K tomuto závěru vedla správní orgán I. stupně okolnost, že v místě, kde měl dle popsaných tvrzení zastavit nákladní automobil, je bezprostředně za krajnicí silniční příkop s hloubkou od 0,4 m. Pokud by tedy nákladní vozidlo zastavilo v tomto místě, nezbytně by došlo k jeho převrácení směrem mimo komunikaci, neboť pravá kola vozidla by se dostala téměř metr pod úroveň kol na levé straně vozidla. V místě, kde mělo vozidlo zastavit, je navíc patník, k jehož poškození by muselo dojít. Je podle správního orgánu I. stupně nepochybné, že vozidlo zde tak, jak popsali žalobce a jeho spolujezdkyně, nezastavilo. I pokud by došlo k zastavení vozidla v daném místě, byla dopravní značka pro řidiče viditelná, a to v okamžiku, kdy popisované nákladní vozidlo ke křižovatce přijíždělo. Žalobce i spolujezdkyně vypověděli, že viděli, jak se nákladní vozidlo ke křižovatce blíží z pravé strany ke komunikaci, po níž jeli oni. Až do chvíle, než toto vozidlo odbočilo na silnici, po níž jeli, mohl žalobce dopravní značku zakazující předjíždění vidět. Výhled na dopravní značku se řidiči otevírá nejméně 100 m před křižovatkou. Navíc podle správního orgánu I. stupně jako řidič s dlouholetou praxí mohl žalobce umístění takové dopravní značky za křižovatkou předpokládat, když už před projetím křižovatkou projížděl úsekem, kde je dopravní značkou předjíždění zakázáno. Správní orgán I. stupně má vzhledem k tomu za nepochybné, že se žalobce protiprávního jednání dopustil zaviněně, když o zákazu předjíždění vědět měl a mohl. Tvrzení žalobce o okolnostech, které mu zabránily se dozvědět o zákazu předjíždění, je podle správního orgánu I. stupně nepravdivé, a i pokud by bylo pravdivé, nezbavilo by žalobce odpovědnosti za přestupek. Pokud jde o pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce obecně, nelze podle správního orgánu přehlédnout zmínku žalobce o tom, že po spáchání přestupku odbočil, jak měl v úmyslu, doprava na obec Třebnice, kudy dále chtěl do Domažlic, a to bezprostředně před hlídkou policie, která se ho pokoušela zastavit. Silnice II/193, po níž jel žalobce, vede přímo do Domažlic. Z místa, kde žalobce ze silnice odbočil,

jsou Domažlice vzdáleny již jen 3 km, kdežto cestou, kterou se žalobce vydal a která vede po úzkých rozbitých cestách, je to do Domažlic cca 7,5 km. Jednání žalobce bylo v tomto případě podle správního orgánu I. stupně s největší pravděpodobností reakcí na snahu policistů jej zastavit.

V **odvolání** žalobce namítal, že správní orgán pro svůj závěr o účelově nepravdivém tvrzení žalobce a jeho spolujezdkyně neměl oporu ve spisovém materiálu, když jako jediný důkazní prostředek byl použit protokol o ohledání místa přestupku. Když už správní orgán prováděl šetření přímo na místě, měl ho provádět podle žalobce s ohledem na jeho vyjádření k věci, že uviděl přijíždějící nákladní auto z pravé strany ke křižovatce v době, kdy ve vzdálenosti cca 300 m projížděl levotočivou zatáčkou. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že na předmětném místě nemohlo nákladní vozidlo zastavit, protože kdyby stálo pravými koly mimo komunikaci, muselo by se převrátit, s tím, že se nikdy nevyjádřil v tom smyslu, že auto zastavilo pravými koly např. půl metru od okraje komunikace. Pouze žalobce tvrdil, že stálo pravými koly na trávě. Podle žalobce auto stálo v místě, kde tráva začínala u okraje komunikace. Ohledně nutnosti poškození patníku nacházejícího se údajně na místě, žalobce uvedl, že se na rozdíl od správního orgánu na tom místě byl podívat ještě ten samý den, co došlo k události, a žádný patník se na místě nenacházel. Skutečnost, že se tam nacházel více než půl roku po události, podle žalobce pouze dokazuje, že tam byl v době ohledání, nikoliv v době, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku. Za nepodložené až přímo neuvěřitelné označil žalobce tvrzení správního orgánu I. stupně, že žalobce odbočil na Třebnici s největší pravděpodobností jako reakci na snahu policistů jej zastavit s tím, že je naprosto věcí žalobce, jestli se rozhodne jet do Domažlic nejkratší cestou nebo přes Třebnici delší cestou, a že to nemůže vzbuzovat pochybnosti o pravdivosti jeho tvrzení. Dále žalobce argumentoval jako v žalobě.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že provedené dokazování umožnilo spolehlivě učinit závěr o vině žalobce v souladu s **§ 3 správního řádu**. Podle žalovaného na základě provedeného dokazování, zejména místního šetření a pořízené fotodokumentace je zřejmé, že aby žalobce viděl přijíždějící nákladní vozidlo, musel by se dostat téměř na hranu horizontu předcházející mírnému klesání ke křižovatce na obec Jeníkovice, kdy při místním šetření bylo zjištěno, že horizont se nachází cca 100 m od této odbočky. S ohledem na tuto vzdálenost k horizontu je nemožné, že by žalobce viděl do místa nájezdu údajného nákladního vozidla na pozemní komunikaci, po níž se pohybovalo vozidlo žalobce a jeho zastavení žalobcem tvrzeného místa, tedy z levotočivé zatáčky vzdálené cca 300 m. Pokud by žalobce měl vidět nákladní vozidlo přijíždějící zprava ke komunikaci, pak by to mohl vidět teprve před dosažením horizontu, či dokonce až přímo na horizontu, kdy však již též musel vidět (byť ne ostře) dopravní značku umístěnou za křižovatkou na obec Jeníkovice, kdy tuto značku mohl žalobce vidět i při případném objíždění údajně zastaveného vozidla, neboť pokud vozidlo zastavilo bezprostředně za křižovatkou, muselo zůstat stát před touto značkou (což žalobce potvrzuje), tedy pokud by žalobce vozidlo skutečně objížděl a věnoval se dostatečně řízení, pak by při jeho míjení značku vidět musel. Žalovaný se ztotožňuje i se závěrem správního orgánu I. stupně, že stání vozidla v daném místě je nepravděpodobné. Žalobce a svědkyně se shodli, že nákladní vozidlo mělo stát pravými koly mimo komunikaci na trávě, následně však žalobce svoji argumentaci upravil tak, že vozidlo stálo pravými koly jen za krajnicí v místě, kde tráva začíná růst. Podle žalovaného je tedy

zřejmé, že postavení nákladního vozidla popisují svědkyně B. (která uvedla stání pravých kol v silničním příkopu) a žalobce do jisté míry odlišně. Žalobce upřesnil způsob stání vozidla až na základě místního šetření, z něhož vyplývá v daném místě dosti značná hloubka silničního příkopu. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že takové stání v daném místě je značně nepravděpodobné, resp. de facto nemožné, neboť riziko převrácení vozidla by bylo v takovém případě značné. Žalovaný tak rovněž považoval tvrzení o vjíždějícím nákladním vozidle, které následně při stání mělo zakrývat dopravní značku B21A, za účelové, směřující ke snaze o vyvinění ze spáchaného přestupku. I za situace, pokud by po určitou dobu žalobci ve výhledu na dopravní značku clonilo nákladní vozidlo, pak při průměrné opatrnosti a věnování se řízení a sledování situace silničního provozu by žalobce musel nejméně v určitém úseku své jízdy dopravní značku spatřit, neboť by mu nemohla být po celou dobu skryta. Dále žalovaný uvedl, že pokud žalobce věděl, že je možné do Domažlic dojet, i v případě, že odbočí na křižovatce na obec Třebnice, kde značení na Domažlice není umístěno, je velmi těžko uvěřitelné tvrzení žalobce, že daný úsek cesty nezná a nemohl ani vědět o umístění značky B21A. Podle žalovaného musí být řidičům vozidel (tedy i žalobci) známo, že pokud v určitém úseku je zakázáno předjíždění svislou dopravní značkou B21A, pak křižovatkou toto značení pozbývá platnosti a musí být provedeno nové značení, má-li zákaz předjíždění platit i za křižovatkou. Takové skutečnosti si mohl být žalobce vědom a je logické a mohl předpokládat, že takové značení může být za křižovatkou obnoveno. Žalobce jako řidič odborně způsobilý si musí být vědom těchto záležitostí týkajících se dopravního značení, i své povinnosti věnovat se za jízdy situaci silničního provozu. Vzhledem k tomu, že tato možnost může v provozu nastat, je na žalobci, aby s ohledem na tento předpoklad vyvinul dostatečnou pozornost případnému dopravnímu značení. Pokud by žalobce dopravnímu značení věnoval dostatečnou pozornost, nejméně v některém okamžiku při najíždění na horizont a zejména při objíždění údajně stojícího vozidla, které dle tvrzení žalobce mělo stát před značkou, musel dopravní značku vidět. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně o účelovosti tvrzení o vjezdu nákladního vozidla na komunikaci a zakrytí dopravní značky. Podle žalovaného zejména z provedeného místního šetření je zřejmé, že tvrzení žalobce i svědkyně se jeví nevěrohodným a odporujícím výhledovým podmínkám – nelze vidět do křižovatky z místa vzdáleného 300 m (levotočivé zatáčky), neboť horizont je od křižovatky vzdálen 100 m. Taktéž je nutno opětovně odkázat na výpověď žalobce a svědkyně ohledně stání vozidla - rozpor v popisu stání. Pro posouzení výhledových podmínek bylo podle žalovaného zásadní provedení místního šetření. Žalovaný s ohledem na fotodokumentaci považuje za podstatné uvést, že při místním šetření byly zjištěny podmínky viditelnosti v období vegetačního klidu, avšak k přestupku došlo na konci května, tedy když jsou stromy olistěné a pohled skrze sad na pravé straně komunikace na obec Jeníkovice je ztížený, tudíž je vyloučené, že by přijíždějící nákladní vozidlo mohl žalobce vidět dříve než těsně před horizontem (s ohledem na nemožnost výhledu přes horizont) a taktéž dříve, než na samé hranici předmětné křižovatky (s ohledem na hustotu vegetace). Podle žalovaného právě s ohledem na vyjádření žalobce (údajně viděl nákladní vozidlo s nástavbou v levotočivé zatáčce ve vzdálenosti cca 300 m) bylo provedeno místní šetření, jímž byla vyvrácena možnost, že by z daného místa mohl žalobce s ohledem na následný horizont nákladní vozidlo pozorovat a také s ohledem na zaměření silničního příkopu, umístěním značky B21A a patníku, bylo vyvráceno tvrzení žalobce a svědkyně o stání nákladního vozidla pravými koly mimo pozemní komunikaci. Podle žalovaného je zřejmé, že při místním šetření byla prověřována právě tvrzení žalobce. Podle žalovaného ke skutečnosti, že ze vzdálenosti 300 m

od křižovatky na obec Jeníkovice není vidět do místa, odkud mělo vyjíždět nákladní vozidlo, se žalovaný vyjádřil výše, tedy tvrzení žalobce, že z tohoto místa viděl nákladní vozidlo na samé hranici křižovatky a jeho vjezd na hlavní komunikaci, je podle žalovaného nevěrohodné a účelové. Z pořízené fotodokumentace je podle žalovaného zřetelně viditelné, že patníky po obou stranách vozovky jsou umístovány naproti sobě mimo vozovku, avšak v obou směrech jízdy stejně, tedy je zřejmé, že pokud je na tom samém místě, kde je umístěn patník před značkou B21A ve směru na Domažlice, patník umístěn ve směru na Horšovský Týn, není důvodu se domnívat, že by umístění bylo náhodné a že by v den přestupku byl umístěn jinak či vůbec. Tvrzení žalobce, že v dané době a v místě žádný patník nebyl, považuje odvolací orgán za ryze účelové tvrzení, jímž se žalobce snaží podložit svoji argumentaci o stání nákladního vozidla. Podle žalovaného minimálně v době objíždění nákladního vozidla (jeho míjení) musel žalobce dopravní značku B21A vidět. Výhledové podmínky byly zjišťovány v období vegetativního klidu (neolistěné stromy), a i tak bylo zjištěno, že výhled ani v této době do místa křižovatky na Jeníkovice ze vzdálenosti 300 m nebyl s ohledem na horizont možný. Výhledové podmínky nemohly být v předmětné době příznivější. Taktéž reliéf terénu se v průběhu 6 měsíců nemohl změnit. S ohledem na to je místní šetření i po půl roce od události účelné. Účelovost tvrzení žalobce byla místním šetřením spolehlivě prokázána. Žalovanému se jeví nepravděpodobným tvrzení žalobce o neznalosti předmětné trasy zejména proto, že žalobci bylo známo, že když odbočí na Třebnice, dojede do Domažlic.

Ze správního spisu je zřejmé, že v rámci prošetřování **podnětu k přezkoumání pravomocného rozhodnutí** oprávněná osoba prvostupňového správního orgánu P.O. sdělila oprávněné osobě žalovaného P.Š. e-mailem ze dne 26.4.2013, že chybou prvostupňového orgánu bylo, že nebyl sepsán úřední záznam o nahlédnutí do spisu žalobcem, a proto nejsou schopni zjistit, ani kterého dne k nahlédnutí do spisu došlo. V době, kdy žalobce do spisu nahlížel, bylo s největší pravděpodobností součástí spisu i CD s fotodokumentací z ohledání místa přestupku, vzhledem k uvedenému to však s jistotou potvrdit nelze. Žalobce s výjimkou nahlédnutí do spisu se žádných úkonů řízení neúčastnil.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Soud shledal žalobu zčásti důvodnou.

Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že nebyla v dané věci řádně zkoumána materiální stránka jednotlivých přestupků dle **§ 2 zákona o přestupcích**. Z výše shrnutého odůvodnění správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá, že se správní orgány velmi podrobně zabývaly konkrétními okolnostmi spáchání přestupku. Za relevantní soud považuje v této souvislosti žalobcem zmíněný rozsudek NSS čj. **5 As 104/2008-45** ze dne 14.12.2009, podle něhož „*formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální*“. Dle názoru soudu žalobcem v žalobě uváděné okolnosti případu (velmi pomalu jedoucí předjížděné vozidlo, kvalitní vozovka, dobré výhledové poměry) nepředstavují skutečnosti, které by mohly činit protiprávní předjíždění žalobce natolik bagatelním, že by nebylo trestné. Nebyly zjištěny žádné významné konkrétní skutkové okolnosti, které by mohly zpochybnit závěr o naplnění materiální stránky přestupku.

Soud nezjistil ani porušení ust. **§ 3 správního řádu** upravujícího zásadu materiální pravdy, vč. tzv. zásady *in dubio pro reo*, neboť byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly žádné důvodné pochybnosti. Ze shora provedeného shrnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně provedl ve věci rozsáhlé dokazování. Je pravdou, že v odůvodnění rozhodnutí absentuje sdělení, z jakého důvodu byl navržený **znalecký posudek** nahrazen provedením místního šetření, a proto takovou úvahu doplní správní orgán do odůvodnění svého nového rozhodnutí.

Soud má za to, že se správní orgány dostatečně podrobně zabývaly námitkami žalobce směřujícími proti neexistenci **zavinění**, tj. zda žalobce měl a mohl značku zákazu předjíždění pozorovat. Soud považuje úvahy správních orgánů v tomto směru za dostatečné, logické a srozumitelné. Zejména se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že pokud stálo nákladní vozidlo před dopravní značkou, bylo na odpovědnosti žalobce, aby se v silničním provozu pohyboval tak, že značku nepřehlédne nejpozději v okamžiku, kdy ji míjí, tedy v okamžiku, kdy se již se svým vozidlem nacházel před vysokým nákladním vozidlem, údajně značku zakrývajícím.

Hlavním důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí však byla námitka směřující proti porušení **§ 36 odst. 3 správního řádu**, podle něhož *musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*.

Žalobce v žalobě tvrdil, že když se po vydání prvoinstančního rozhodnutí dostavil ke správnímu orgánu se žádostí o nahlédnutí do správního spisu, v rámci nahlížení do spisu a žádosti o kopii určitých částí spisu mu nebyly žádné fotografie předloženy. Z výše shrnutého obsahu správního spisu je zřejmé, že fotografie z místního šetření nejsou řádně připojené ve spise ani v okamžiku předložení soudu, nejsou ani začíslovány. Za této situace, kdy i oprávněná osoba správního orgánu prvního stupně na dotaz v rámci přezkumného řízení připustila možnost, že žalobce při dostavení se ke správnímu orgánu (o čemž nebyl chybně sepsán úřední záznam) nebyl seznámen se zásadním důkazem, na němž především je odůvodnění správních rozhodnutí založeno, jde o zásadní procesní pochybení, neboť ztížilo žalobci věcnou argumentaci v rámci odvolání. Pochybení správního orgánu je odstranitelné pouze novým seznámením žalobce s úplným spisem vč. pořízených fotografií a dále umožněním žalobci, aby se poté k podkladům znovu vyjádřil.

Na případ dopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2013, čj. **6 As 81/2013 - 56** (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož *"nemůže-li správní orgán vzhledem k porušení zásady spisového pořádku, resp. zásady řádného vedení spisu (srov. § 17 správního řádu z roku 2004) prokázat, že spis již dále nebyl doplňován o další podklady, k nimž nebylo účastníku umožněno se vyjádřit, jde tato skutečnost k tíži správního orgánu, tudíž k závěru, že právo účastníka podle § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, aby mu byla před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k jeho podkladům, bylo porušeno."*

Na základě uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud zavázal žalovaného k doplnění řízení ve výše označeném směru.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. června 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Kovářiková